

РЕШЕНИЕ

№ 981

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Здравка И.а

Членове: Наталия П. Лаловска
 Яна Борисова

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Наталия П. Лаловска Въззивно гражданско дело № 20231100500684 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника А. М. Д., конституирана по реда на чл. 227 ГПК на мястото на починалия в хода на делото ответник М.К.Д., срещу решение № 20045386/30.06.2022г., постановено по гр.дело № 9853/2021г. по описа на СРС, 46-и състав, поправено по реда на чл. 247 ГПК с решение № 20060700/06.10.2022г., с което са уважени предявените от ищеца „Топлофикация София” ЕАД искове по чл. 422 ГПК, вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД за признаване на установено че А. М. Д. дължи на „Топлофикация София” ЕАД сумата 1 887.79 лева, представляваща цена на доставена през периода от 01.07.2017г. до 30.04.2019г. топлинна енергия в магазин за хранителни стоки-2, находящ се на адрес гр. София, ж.к. *****“ ***** с която наследодателят й се обогатил неоснователно, ведно със законната лихва от 02.03.2020г. до изплащане на вземането, сумата 268.66 лева - мораторна лихва върху същата главница за периода от 01.12.2017г. до 19.02.2020г., сумата 45 лева, представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение за периода от 01.05.2017г. до 30.04.2019г., ведно със законната лихва от 02.03.2020г. до изплащане на вземането, сумата 5.66 лева – мораторна лихва върху последната главница за периода от 30.06.2017г. до 19.02.2020г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 11888/2020г. по описа на СРС, 46-и състав.

Във въззивната жалба са изложени доводи за неправилност на постановеното от СРС решение. При липса на валидна облигация между страните неприложими били ОУ на търговеца, от същите не можело да произтекат права и задължения за ответника, респ. за нейния наследодател. Неоснователно обогатяване не се установявало от събраните по делото доказателства. Съобразно категоричното заключение на СТЕ в обекта не била осъществена доставка на ТЕ, радиаторите в общите части били демонтирани още през 1997г., ищецът не представил по делото фактури, които да сочат основание и размер на потребената в имота енергия. Оспорва вземанията за мораторни лихви - ответникът, респ. наследодателят ѝ, не били изпаднали в забава за изпълнение, липсвали доказателства за отправена покана по чл. 84, ал. 2 ЗЗД. В случай, че съдът приеме, че такава покана се съдържала в писмо с изх. № Г-32398/31.12.2019г., то за начален момент на забавата следвало да се съобрази поканата. Моли за отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на предявените срещу нея искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна „Топлофикация София” ЕАД депозира писмен отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. Претендира разноски за въззивното производство.

Третото лице-помагач на страната на ищеца „Т.С.“ ЕООД не заявява становище по жалбата.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на неговата правилност на доводите, заявени с въззивната жалба, настоящият съдебен състав намира следното:

В тежест на ищеца по исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 59, ал. 1 ЗЗД е да докаже, че на извъндоговорно основание доставил топлинна енергия в твърдените количества и на посочената стойност, с която ответникът се обогатил, тъй като неплащайки цената на доставената в имота му ТЕ си спестил разходи, които следвало да направи. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че погасил задължението си към ищеца.

Съгласно разпоредбата на § 1, т. 33а от ДР на ЗЕ небитов клиент, е физическо или юридическо лице, което купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди. Продажбата на топлинна енергия за стопански нужди се извършва въз основа на

писмен договор при общи условия, сключен между топлопреносното предприятие и потребителя – арг. чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ.

Претенцията на ищеца се основава на твърденията му за липса на сключен писмен договор между страните, т.е. на валидно правоотношение, което да обуслови имущественото разместване - отдаване на ТЕ в имота на ответника. Липсата на договор е липса на основание за получаване на топлинна енергия – арг. чл. 59 ЗЗД. Поради това, съобразно твърденията на ищеца, ответникът М.К.Д., починал в хода на делото и на мястото му по реда на чл. 227 ГПК конституиран наследникът му по закон А. М. Д., като не заплатил цената на доставената в имота му ТЕ, си спестил разходи, които следвало да направи.

Страните по делото не са формирали спор и от представените по делото писмени доказателства – договор за продажба на общински нежилищен имот чрез търг с явно наддаване от 06.07.2000г., саморъчно завещание на И.Г.Д., препис-извлечение от акт за смърт на последния и др. по делото се установява, че през процесния период починалият в хода на делото ответник М.К.Д., чийто правопреемник по реда на чл. 227 ГПК е ответникът А. М. Д., бил носител на правото на собственост върху процесния магазин 2 за хранителни стоки, находящ се в гр. София, ж.к. „Люлин“ *****. Последното обстоятелство не се оспорва от ответника Д. в нито един етап от развитието на производството по делото.

От представените по делото писмени доказателства, в т.ч. договор от 03.10.2002г., сключен между етажните собственици на адрес гр. София, ж.к. „Люлин“ ***** и „Т.С.“ ЕООД, извлечение от сметка и др., както и от неоспорените по делото заключения на изслушаните СТЕ и ССЧЕ се установява, че сградата в режим на ЕС, находяща се на горния адрес, през процесния период била топлоснабдена.

Страните по делото не са формирали спор досежно обстоятелството, че между ищеца и наследодателя на ответника А. Д. не бил сключен писмен договор по реда на чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ.

При приложение на чл. 202 ГПК съдът кредитира неоспореното заключение на СТЕ и приема за установено по делото, че сградата, в която се намирал процесният топлоснабден имот била топлозахранвана от две абонатни станции с отделни топломери, показанията на които се събирали и общото количество ТЕ се разпределяло между всички абонати. От отчетеното количество топлинна енергия за сметка на топлопреносното дружество били приспаднати ежемесечно технологичните разходи преди разпределението на ТЕ между абонатите съобразно действащата нормативна уредба.

Възраженията във въззивната жалба, че в имота нямало уреди за отопление, наличието на които да предполага консумация на топлинна енергия са напълно неоснователни. В процесния топлоснабден имот, съобразно неоспореното заключение

на изслушаната СТЕ, имало 3 броя отоплителни тела – в две стаи и в баня, с монтирани ИРРО с дистанционен отчет. Показанията на уредите фигурирали в изравнителните сметки. За периода 2016/2017г. уредът в първото от помещенията с № 24406181, не излъчил сигнал, като при посещение на представител на ФДР на 23.06.2017г. достъп не бил осигурен. За отчетните периоди 2017/2018г. и 2018/2019г. за същия уред отдадената ТЕ била изчислена служебно на база инсталирана мощност и максимален специфичен разход на сградата съобразно правилата на Наредба № 16-334/2007г. за топлоснабдяването. За уреда в банята ТЕ не била начислена. ТЕ от отоплителното тяло във второто помещение била начислена съобразно показанията от дистанционния отчет.

През процесния период топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, била изчислена по формулата в Наредба № 16-334/06.04.2007г.

ТЕ за отопление на общи части не била начислявана, тъй като радиаторите в стълбището били демонтирани на 01.11.1997г.

В процесния имот нямало ползване на ТЕ за БГВ.

Вещото лице-топлотехник счита, че изчисленията, извършени от ФДР съответствали на действащата нормативна уредба. Предвид неосигурения достъп за отчет начислението на топлинна енергия за отопление на имота на първото отоплително тяло било извършено в съответствие с установените нормативни правила, почиващи върху принципа, че никой не може да черпи права и следва да понесе нормативно установените последици – в случая от собственото си бездействие.

Видно от заключението на изготвената по делото СТЕ, разпределението на топлинна енергия на абоната през процесния период било извършено съгласно данните по уредите за дялово разпределение, изравнителните сметки и при спазване на действащите към процесния период нормативни актове за топлоснабдяването. Посочените от вещото лице суми за топлинна енергия за исковия период са отразени в заключението на СТЕ без оглед предходни неплатени и просрочени задължения и без начисляване на лихви по сумите. В посочения от вещото лице размер са съобразени изготвените от ФДР 2 бр. изравнителни сметки за процесния период на обща стойност 515.87 лева за доплащане от абоната, при което задължението за доставена ТЕ за целия процесен период възлиза в размер на сумата 1 887.79 лева.

При оценката му по реда на чл. 202 ГПК съдът кредитира заключението като обосновано и компетентно изготвено. Същото съответства на събраните по делото писмени доказателства и кореспондира и с това на изслушаната по делото ССЧЕ. Възраженията на ответника за липса на доставка на топлинна енергия са напълно неоснователни.

Съгласно заключението на ССЧЕ, изготвено след запознаване с представените по делото доказателства и след проверка на счетоводните записвания при ищеца,

задължението на абоната за главница за топлинна енергия възлизало в размер на претендираната от ищеца сума от 1 877.79 лева, като вещото лице съобщило и обсъдените от СТЕ изравнителни сметки на обща стойност 515.87 лева за доплащане. Същото съгласно заключението на ССЧЕ задължението не е заплатено, предвид на което ответникът, чиято е и доказателствената тежест, не твърди и не установява да е погасила задължението. Ето защо искът за неоснователно обогатяване с цената на доставената в имота ТЕ е основателен и правилно е уважен от първата инстанция.

Задължението на ответника за неоснователно обогатяване включва също и таксите за извършваната от ФДР услуга за дялово разпределение. От изслушаното по делото заключение на ССЧЕ се установява, че дължимата сума за дялово разпределение за иския период възлиза в размер на сумата 45 лева. При носена от ответника тежест да установи при дължимо по делото пълно и главно доказване положителния факт на погасяване на дълга, доказателства за това не са ангажирани. Ето защо и този иск правилно е уважен от СРС.

Задължението по чл. 59 ЗЗД не е със законоустановен падеж, предвид на което длъжникът изпада в забава за изпълнение на паричното си задължение при условията на чл. 84, ал. 2 ГПК след покана. По делото е представено неоспорено писмено доказателство – покана до починалия в хода на делото ответник М.К.Д., получена от упълномощения му представител на 15.01.2020г. С поканата ищецът му предоставил 7-дневен срок за заплащане на задълженията. При съобразяване на правилата за броене на сроковете по чл. 72, ал. 1, изр. предпоследно и последно ЗЗД ответникът е изпаднал в забава, считано от 23.01.2020г. Изчислено съобразно нормата на чл. 162 ГПК с помощта на лихвен калкулатор обезщетението за забава за периода от 23.01.2020г. до края на заявения от ищеца период – 19.02.2020г. върху главницата от 1 887.79 лева възлиза в размер на сумата 14.68 лева, а върху главницата за дялово разпределение обезщетението за забава възлиза на 0.35 лева. До така установените размери исковите за обезщетение за забава са основателни и следва да бъдат уважени. За горницата до пълните предявени размери и периода преди 23.01.2020г., като неоснователни исковите следва да бъдат отхвърлени от съда.

Предвид частичното несъвпадане на изводите на двете инстанции, първоинстанционното съдебно решение следва да бъде отменено в частта, в която СРС уважил исковите по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за горницата над 14.68 лева – мораторна лихва върху главницата от 1 887.79 лева и за периода до 22.01.2020г. включително, както и за горницата над 0.35 лева - мораторна лихва върху главницата от 45 лева за неоснователно обогатяване с цената на осъществената услуга дялово разпределение и за периода до 22.01.2020г. включително, и вместо това исковите в тези части следва да бъдат отхвърлени като неоснователни. В частта, в която СРС уважил исковите по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал.

1 33Д, за сумата 1 887.79 лева – неоснователно обогатяване с цената на доставената през периода от 01.07.2017г. до 30.04.2019г. топлинна енергия в топлоснабден имот - магазин за хранителни стоки-2, находящ се на адрес гр. София, ж.к. *****“ ***** ведно със законната лихва от 02.03.2020г. до окончателното погасяване, сумата 14.68 лева – обезщетение за забава за плащането на същата главница за периода от 23.01.2020г. до 19.02.2020г., сумата 45 лева, представляваща неоснователно обогатяване с цената на извършената през периода от 01.05.2017г. до 30.04.2019г. услуга дялово разпределение, ведно със законната лихва от 02.03.2020г. до окончателното погасяване, и сумата 0.35 лева - обезщетение за забава за плащането на същата главница за периода от 23.01.2020г. до 19.02.2020г., като правилно и законосъобразно първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни.

Пред СРС ищецът е сторил разноски в общ размер 644.14 лева, от които 44.14 лева – заплатена държавна такса, 500 лева – за експертизи и 100 лева – юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК има право на разноски в размер на сумата 568.47 лева.

В заповедното производство ищецът е сторил разноски в общ размер 94.14 лева, като на основание чл. 78, ал. 1 ГПК има право на разноски в размер на сумата 83.08 лева.

Първоинстанционното съдебно решение следва да бъде отменено и в частта, в която на ищеца са присъдени разноски над сумата 568.47 лева – за производството по установителните искове по чл. 422, ал. 1 ГПК, сторени пред СРС и над сумата 83.08 лева – разноски по ч.гр.д. № 11888/2020г. по описа на СРС, 46-и състав.

Пред СРС и пред СГС ответникът не е заявила претенция за разноски, предвид на което такива не следва да й бъдат присъждани.

Пред СГС ищецът е заявил претенция за разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата 100 лева. Настоящият състав на съда намира, че такива не следва да му се присъждат, тъй като ищецът е депозирал бланкетен отговор на въззивната жалба и не е изпратил представител в съдебно заседание, а единствено е депозирал бланкетна молба с която е оспорил въззивната жалба като неоснователна. Поради това съдът намира, че защита от юрисконсулт реално не е осъществена пред настоящата инстанция, поради което липсва основание да се приложат разпоредбите на чл. 78, ал. 1, вр. с ал. 8 ГПК, вр. с НМРАВ, поради което и съдът не присъжда юрисконсултско възнаграждение в полза на ищеца.

Воден от горните мотиви, Софийски градски съд

РЕШИ.

ОТМЕНЯ решение № 20045386/30.06.2022г., постановено по гр.дело № 9853/2021г. по описа на СРС, 46-и състав, поправено по реда на чл. 247 ГПК с решение № 20060700/06.10.2022г., **в частта**, в която са уважени предявените от ищеца „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК ***** срещу ответника А. М. Д., ЕГН *****, искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за горницата над сумата 14.68 лева до уважения размер от 268.66 лева и за периода от 01.12.2017г. до 22.01.2020г. включително, представляваща мораторна лихва, начислена върху главницата за неоснователно обогатяване с цената на доставената топлинна енергия, **в частта** за горницата над сумата 0.35 лева до уважения размер от 5.66 лева и за периода от 30.06.2017г. до 22.01.2020г. включително, представляваща мораторна лихва, начислена върху главницата за дялово разпределение, **и в частта**, с която на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК ***** са присъдени разноси, както следва: в размер над 568.47 лева за производството по установителните искове по чл. 422 ГПК пред СРС, и над 83.08 лева – за производството по ч.гр.д. № 11888/2020г. по описа на СРС, 46-и състав, **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от ищеца „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК ***** срещу ответника А. М. Д., ЕГН *****, искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за горницата над сумата 14.68 лева до пълния предявен размер от 268.66 лева и за периода от 01.12.2017г. до 22.01.2020г. включително, представляваща мораторна лихва, начислена върху главницата за неоснователно обогатяване с цената на доставената топлинна енергия, за горницата над сумата 0.35 лева до пълния предявен размер от 5.66 лева и за периода от 30.06.2017г. до 22.01.2020г. включително, представляваща мораторна лихва, начислена върху главницата за дялово разпределение.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20045386/30.06.2022г., постановено по гр.дело № 9853/2021г. по описа на СРС, 46-и състав, поправено по реда на чл. 247 ГПК с решение № 20060700/06.10.2022г., **в частта**, в която по предявените от ищеца „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК ***** срещу ответника А. М. Д., ЕГН *****, на основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, е признато за установено че А. М. Д., ЕГН *****, дължи на „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК ***** сумата **1 887.79 лева**, представляваща цена на доставена през периода от 01.07.2017г. до 30.04.2019г. топлинна енергия в магазин за хранителни стоки-2, находящ се на адрес гр. София, ж.к. ***** с която наследодателят ѝ се обогатил неоснователно, ведно със законната лихва от 02.03.2020г. до изплащане на вземането, сумата **14.68 лева** - мораторна лихва върху същата главница за периода от 23.01.2020г. до 19.02.2020г., сумата **45 лева**, представляваща цена на извършена услуга

дялово разпределение за периода от 01.05.2017г. до 30.04.2019г., ведно със законната лихва от 02.03.2020г. до изплащане на вземането, сумата **0.35 лева** – мораторна лихва върху последната главница за периода от 23.01.2020г. до 19.02.2020г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 11888/2020г. по описа на СРС, 46-и състав.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца – „Т.С.” ЕООД.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____